

ni mogel niti besedice izpregovoriti. Po sv. krstu je prejel za otroka obilo darilo, ter prevelicega veselja ves zmeden tekel z otrokom domov. Domov prišedši ni dolgo mogel nič pametnega povedati. Žena se je uže bala, da jej bode mož zbláznel, ker si ni mogla razložiti njegovega nenavadnega vedenja. Iz začetka je izgovarjal le posamezne besede in pretrgane stavke, iz katerih je le polagoma njegova žena poizvedela, kaj se je dogodilo.

„Žena, ljuba moja žena! Kolika milost! kolika čast! In koliko denarja! Le poglej! jaz niti sam še videl nisem, koliko zlata in srebra. In takó prijazna sta bila krstna kuma! Poglej, tu sém so milostiva gospa poljubili našo Sofijo! Naša hčerka je tudi Sofija, kakor nje kuma; Bog ju ohrani in blagoslovi in ž njima vso cesarsko rodovino!“

Takó je mož govoril in solzé veselja so tekle raz srečno lice priprostega hribovea. Ko je žena vse razumela, kar jej je mož pripovedoval, tudi ona se je veselja razjokala in vsi skupaj so Boga prosili za srečo in blagoslov Sofijnim krstnim kumom. In Bog vé, ako ni morda molitev pobožnih priprostih ljudi tudi kaj pripomogla, da je takrat sedemletni sin nadvojvodinje Sofije postal pozneje sedanji cesar Franc Jožef I.

I. S. a.

Karlovi vari na Českem.

Pripoveduje se, da je cesar Karel IV. najrajše prebival v svojej kraljevini na Českem. Bil je velik prijatelj znanostim in umetelnostim, a ljubil je tudi lov. Ko je bil necega dne na lovu in so lovci zatrobili v rog, razgnali so se psi na vse strani, da bi sledili divjino. Velik jelen, katerega je lovski pes preganjal, ni mogel najti varnega zavetja, zatorej je skočil preko velike skale naravnost v vodo, ki je bila v gostem grmovji skrita. Pes je skočil za njim. Ali komaj je bil v vodi, začel je neusmiljeno eviliti, prizadevajoč si, da bi se iz vode spravil. Lovci pritekó pogledat, kaj je psu ki takó evili, in našli so studenec z vročo vodo,

v katerej se je ubogi pes do dobrega okopal.

Cesar Karel je takój ukazal svojemu zdravniku, da preišče zanimivo vodo. Zdravnik to storivši, najde, da ima voda veliko zdravilno moč v sebi.

Cesar Karel ukaže na tem mestu sezidati lovski grad ter se tudi sam koplje v zdravilnej vodi, vsled katere se mu je zdravje okrepilo. Ko se je pozneje še bolj pokazala velika zdravilna moč omenjenega vrelea, ukazal je

cesar Karel sezidati poleg studenca veliko in krasno poslopje za bolnike ter je tudi dovolil, da se je nekoliko njegovih zvestih podložnikov naselilo v obližji teh toliko koristnih toplic. In takó so nastali Karlovi vari (Karlsbad) na Českem, ki so danes najimenitnejše toplice na zemlji.

Karlovi vari štejejo blizu do 8000 prebivalcev ter ležé v jako lepej, ozkej in z gorami obdanej dolini. Mesto ima krasna poslopja, mnogo tovaren za izdelovanje papirja, tapét, jekla, cina itd. Glasovita zdravilna voda, katero je, kakor nam pripoveduje pripovedka, prvi našel cesar Karel IV. 1347. l., ima po Réaumurjevem toplomeru 58 stopinj gorkote.

Katera cvetica je najkrasnejša.

Županova Julka je imela posebno veselje do cvetic. Najsrečnejša je bila, kadar se je izprehajala v domačem vrtu med visokimi solnčnicami in cvetočimi vrtnicami. Nihče je ni videl, da bi z otroci po vasi pohajkovala. Večkrat so jo vabile druge deklice, da bi šla z njimi na travnik ali polje, ter se ondu z njimi igrala, ali bilo je vse zaman. Julka se je pri takej priložnosti spominjala materinih zlatih besed: „Kjer se igra in mnogo govori, ondu ni nikoli brez greha.“ Zatorej je bila najrajše doma na vrtu pri svojih cveticah, če so jo tudi njene tovarišice zaradi tega zasmehovale. Večkrat so jo ljudje videli, kako cveticam priliva, kako jih objema in se z njimi pogovarja. —

Bilo je lepo jutro. Solnce je že objemalo s svojimi dobredejnimi žarki županov vrtiček. Julka prosi očeta, naj bi šel pogledat njene cvetice na vrt, ki tako lepo cvetó. Oče, ki so bili tudi velik prijatelj lepim cveticam, gredó z hčerko na vrt. — „Moj Bog!“ zavpije Julka stopivši na vrt, „moj Bog! kako lepó si vse ustvaril.“ — „Zahvaliva se ljubemu Bogu,“ pravijo oče, „ker nam toliko dobrega vsaki dan daje.“ Odmolivši juterno molitev, gresta po vrtu. „Glej tu,“ rekó oče, „kako lepa je ta solnčnica. Kako močno se vzdiguje k nebu in kako zaničljivo gleda na druge manjše svoje sestrice.“ — „Oče! jaz jo takój izrujem,“ oglasi se Julka. „Nè, nè,“ opomni oče, „ne stori tega. Solnčnica naj te opomina vsak dan, da se nikar ne povišuj; kakor ti solnčnice nimaš rada, ker se nad druge povzdiguje, takó tudi nihče ne ljubi prevzetnega človeka. Spominaj se lepega izreka, ki pravi: Kdor visoko leta, nizko pade. — Kak razloček pa je med ošabno solnčnico in ponižno vijolčico!“ nadaljujejo oče. „Res, da vijolice ne ugledaš takój; ali njena prijetna vonjava te izvabi k njej, kjer se ponižno skriva. Ljubi tudi ti, Julka moja, ponižnost takó, kakor jo ljubi vijolčica. Misli na Bogá, ki je ponižnim otrokom velik prijatelj. — In kako lepi so ti klinčki (nageljni.) Glej, dete moje, ljubi Bog je vse takój ustvaril, da je narava človeku res prava knjiga, polna lepih naukov in resnic; v vsako stvar je zapisal modri Bog kak lep nauk, katerega moramo čitati znati in se po njem ravnati. Tudi ti klinčki nas nekaj lepega učó. Rudeča barva naj te opomina ljubezni do Bogá, do starišev in učiteljev, in sploh do vseh ljudi. Ljubiti moraš, draga moja, vse ljudi, ako želiš biti srečna.“ — „Oče,“ oglasi se Julka, „poglejte, pogledjte,